

დანიელის წიგნი — ნომერი ოცი

დანიელი და გამოცხადება: სამეფოთა აღზევებისა და დაცემის
წინასწარმეტყველური ქსოვილის გახსნა

Jeff Pippenger

2023-12-15

და უაიტი ხშირად მიუთითებს, რომ წინასწარმეტყველური გაკვეთილები, რომელთა
გაგებაც აუცილებელია, სამეფოთა აღზევებითა და დაცემით არის წარმოდგენილი.

„დანიისა და გამოცხადების წიგნებში ნათლად წარმოჩენილი ერების აღზევებისა
და დაცემისაგან უნდა ვისწავლოთ, რაოდენ უსარგებლოა მხოლოდ გარეგნული და
ამქვეყნიური დიდება. ბაბილონი, მთელი თავისი ძალითა და ბრწყინვალეობით,
რომლის მსგავსი ჩვენს მსოფლიოს მას შემდეგ აღარ უხილავს, — ძალითა და
ბრწყინვალეობით, რომლებიც იმ დროის ხალხს ასე მტკიცედ და მარადიულად
ეჩვენებოდა, — რამდენად სრულიად გაქრა იგი! როგორც „მინდვრის ყვავილი“, ისე
დაიღუპა. იაკობი 1:10. ასე დაიღუპა მიდია-სპარსეთის სამეფო, და საბერძნეთისა და
რომის სამეფოები. და ასე იღუპება ყოველივე, რასაც საფუძვლად ღმერთი არ
უდევს. მხოლოდ ის, რაც მის განზრახვასთან არის დაკავშირებული და მის ხასიათს
გამოხატავს, შეიძლება დარჩეს. მისი პრინციპებია ერთადერთი მტკიცე რამ, რაც
ჩვენმა სამყარომ იცის“. Prophets and Kings, 548.

სამეფოთა „აღზევება და დაცემა“, რომლებიც წარმოდგენილია დანიელისა და
გამოცხადების წიგნებში, წინასწარმეტყველების შესწავლისადმი სწორი მიდგომის
ცენტრალურ საგანს წარმოადგენს. ბაბილონის დაცემა ტიპოლოგიურად წინასწარ არის
ნაჩვენები ნიმროდის ბაბელის დაცემით დაბადების წიგნის მეთერთმეტე თავში.
შემდეგ, დანიელის მეხუთე თავში, ბაბილონი კვლავ ეცემა. პაპობის ისტორიაც — მისი
ძალაუფლებამდე აღზევება 538 წელს და შემდგომი დაცემა 1798 წელს — აგრეთვე
ტიპოლოგიურად ასახავს ბაბილონის საბოლოო დაცემას, რადგან პაპის ძალაუფლება
წინასწარმეტყველურად სულიერი ბაბილონია. პაპობა დაეცა 1798 წელს, ხოლო
გამოცხადების მეთვრამეტე თავი მისი საბოლოო დაცემის მოხაზულობას გვაძლევს.
დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეხუთე მუხლში პაპობა, იქ წარმოდგენილი
როგორც ჩრდილოეთის მეფე, თავის აღსასრულს აღწევს ისე, რომ შემწე არავინ
ეყოლება. ეს ხდება მაშინ, როდესაც მაღლის დრო დაიხურება, რადგან მეთერთმეტე
თავის ორმოცდამეხუთე მუხლი და მეთორმეტე თავის პირველი მუხლი იმავე
ისტორიას წარმოადგენს.

და აღმართავს იგი თავისი სასახლის კარებს ზღვებს შორის, დიდებულ წმიდა
მთაზე; მაგრამ მივა თავის აღსასრულამდე, და არავინ იქნება მისი შემწე. და იმ
დროს აღდგება მიქაელი, დიდი მთავარი, რომელიც დგას შენი ხალხის ძეთათვის;
და იქნება გასაჭირის ჟამი, რომლის მსგავსი არ ყოფილა მას შემდეგ, რაც არსებობდა
ერი, იმავე დრომდე; და იმ დროს გადარჩება შენი ხალხი, ყოველი, ვინც წიგნში
ჩაწერილად აღმოჩნდება. დანიელი 11:45; 12:1.

მეორე ანგელოზის უწყება აგებულია იმ ფაქტზე, რომ ბაბილონი ორჯერ დაეცა. სიტყვასიტყვითი ბაბილონი, წარმოდგენილი ნიმროდითა და ბელშაცარით, ორჯერ დაეცა, ხოლო სულიერი ბაბილონი დაეცა 1798 წელს და კვლავაც დაეცემა მაშინ, როდესაც ადამიანთა გამოცდის დრო დაიხურება.

და მას მოჰყვა სხვა ანგელოზი, რომელიც ამბობდა: დაეცა, დაეცა ბაბილონი, ის დიდი ქალაქი, რადგან თავისი სიძვის რისხვის ღვინით დაათრო ყველა ერი.
გამოცხადება 14:8.

ბაბილონის დაცემის გამეორება მეორე ანგელოზში იძლევა წინასწარმეტყველურ საფუძველს, რათა წმინდა წერილებში სიტყვებისა და ფრაზების გაორმაგება მივიჩნიოთ მეორე ანგელოზისა და შუალამის ღაღადის შერწყმული უწყებების სიმბოლოდ. ეს ასევე ადასტურებს დას უაითის მიერ აღნიშნულ პრინციპს, რომლის თანახმადაც წინასწარმეტყველების შესწავლა ემყარება დანიელისა და გამოცხადების წიგნებში წარმოდგენილი სამეფოების აღზევებასა და დაცემას. ეს წარმოაჩენს იმ ცნებას, რომ ბაბილონის დაცემის გასაგებად წინასწარმეტყველების შემსწავლელმა უნდა გააერთიანოს ბაბილონის ყველა დაცემა — „სტრიქონი სტრიქონზე“ — რათა დაადგინოს ბაბილონის საბოლოო დაცემის სწორი წინასწარმეტყველური უწყება.

ბაბილონის ორგზისი დაცემა, რომელიც მეორე ანგელოზის უწყებაშია წარმოჩენილი, ეფუძნება წინასწარმეტყველურ წესს, რომლის მიხედვითაც ჭეშმარიტება ორი მოწმის მოწმობით მტკიცდება. ამ უწყებაში ბაბილონის დაცემის გაორმაგება წარმოადგენს იმ წინასწარმეტყველურ მეთოდოლოგიას, რომელსაც ბიბლია უკანასკნელ წვიმად განსაზღვრავს. ეს წმიდა მეთოდოლოგია, რომელიც უკანასკნელი წვიმად, არის სხვადასხვა წინასწარმეტყველური ხაზების შეკრებისა და მათი „სტრიქონზე სტრიქონის“ მიხედვით დაკავშირების გამოყენება. როდესაც მას წინასწარმეტყველების მკვლევარი იყენებს, ეს მეთოდოლოგია ამყარებს უკანასკნელი წვიმის „უწყებას“. უკანასკნელი წვიმის უწყება, რომელიც ამ წმიდა მეთოდოლოგიის გამოყენებით მტკიცდება, შემდგომში ცხადდება მეორე ანგელოზისა და შუალამის ღაღადის გაერთიანებულ წინასწარმეტყველურ ისტორიებში. ასე იყო პირველი ანგელოზის მოძრაობის ისტორიაში, და ასეა დღესაც, მესამე ანგელოზის მოძრაობის ისტორიაში.

დანიელის წიგნის მეოთხე და მეხუთე თავები წარმოადგენენ ისტორიის იმ ხაზს, რომელიც მოიცავს ბაბილონის აღზევებასა და დასაწყისს, მეოთხე თავში ნაბუქოდონოსორით წარმოდგენილს, ხოლო შემდეგ ბაბილონის დაცემასა და დასასრულს, მეხუთე თავში ბელშაცარით წარმოდგენილს. ისინი ერთად წარმოქმნიან ერთ წინასწარმეტყველურ ხაზს. ამ ორი თავის მიერ წარმოქმნილი წინასწარმეტყველური ხაზი უნდა დაედოს დანიელის პირველი—მესამე თავების ზემოდან, რათა დადგინდეს გვიანი წვიმის უწყება.

ორივე თავი წარმოგვიდგენს ნაბუქოდონოსორის დაცემასა და კვლავ აღდგომას, ასევე ბელშაცარის დაცემასა და განადგურებას; მაშასადამე, ისინი წარმოგვიდგენენ ბაბილონის დაცემას ხაზის დასაწყისსა და დასასრულში. წინასწარმეტყველების ხაზი, რომელიც ამ ორი თავით არის შექმნილი, აგებულია ბაბილონის დაცემაზე, აღდგომაზე

და შემდეგ კვლავ დაცემაზე. მხოლოდ ეს ფაქტიც კი ცხადყოფს, რომ ეს ორი თავი მეორე ანგელოზის უწყებას წარმოადგენს. ეს ორი თავი წარმოადგენს გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცის ისტორიას, და ამ ისტორიაში მეორე ანგელოზის უწყება და შუალამის ღალადი ორჯერ არის გამოცხადებული.

ამიტომ, ვიდრე დანიელის მეოთხე და მეხუთე თავების განხილვას შევუდგებოდეთ, განვსაზღვრავთ იმ წმიდა მეთოდოლოგიას, რომელიც გვიანი წვიმაა, და შემდეგ, ამ მეთოდოლოგიის გამოყენებით, გამოვაკლენთ გვიანი წვიმის უწყებას.

პირველი და მეორე ანგელოზის ისტორიის მნიშვნელოვანი გზამკვლევი ნიშანი იყო ის მეთოდოლოგია, რომელიც უილიამ მილერის წინასწარმეტყველური განმარტების წესებით არის წარმოდგენილი. ეს წესები ადამიანებმა გამოიყენეს შუალამის ძახილის უწყების ამოსაცნობად, და ეს უწყება იმ ისტორიისთვის გვიანი წვიმის უწყება იყო. მესამე ანგელოზის ისტორიის მნიშვნელოვანი გზამკვლევი ნიშანია ის მეთოდოლოგია, რომელიც წარმოდგენილია როგორც „წინასწარმეტყველური გასაღებები“. ეს წესები უილიამ მილერის წესებთან ერთად უნდა იქნეს გამოყენებული, რათა ამჟამინდელ ჩვენს ისტორიაში შუალამის ძახილის უწყება იქნეს ამოცნობილი, და უწყება, რომელიც ახლა ამ წესების მეშვეობით მტკიცდება, უკანასკნელი დღეების გვიანი წვიმის უწყებაა. მილერის წესები წარმოადგენს ადრეულ წვიმას მიწის მხეცის წინასწარმეტყველურ ისტორიაში, ხოლო ეს წესები „წინასწარმეტყველურ გასაღებებთან“ შეერთებით წარმოადგენს გვიან წვიმას მიწის მხეცის წინასწარმეტყველურ ისტორიაში.

გვიანი წვიმა არის ის მეთოდოლოგია, რომელიც გამოყენებულია უწყების წარმოსაქმნელად. არიან ისეთნი, რომელნიც ცდუნებულნი არიან, რადგან ეძებენ გვიანი წვიმის გამოცდილებას, მანამდე კი არ ეძიებენ იმ უწყებას, რომელიც ამ გამოცდილებას წარმოშობს. ქრისტიანობის პენტეკოსტური ეკლესიები ამ ცდუნების მკაფიო მაგალითია. ამავე სახის მცდარი მიმართულება ხელმისაწვდომია მათთვისაც, რომელნიც მართლაც ეძიებენ გვიანი წვიმის უწყებას, მაგრამ უარს ამბობენ იმ მეთოდოლოგიის ძიებაზე, რომელიც გვიანი წვიმის უწყებას ამოიცნობს და ამტკიცებს. სწორი მეთოდოლოგიის გარეშე სწორი უწყების ამოცნობა შეუძლებელია. სწორი უწყების გარეშე სწორი გამოცდილება შეუძლებელია.

ამ ბიბლიური ფაქტის მნიშვნელობა უმრავლესობისთვის შეუმჩნეველი რჩება, რადგან მათ არასოდეს განუხილავთ იმის შესაძლებლობა, რომ ბიბლიის შესწავლის ერთი სწორი გზა არსებობს და ბიბლიის შესწავლის მრავალი არასწორი გზა. ბიბლიის შესწავლის არასწორი გზა, რომელიც უთვალავჯერ უფრო ხშირად ირჩევა, არის იმის ნდობა, თუ რას ასწავლიან, სხვა ადამიანთა აზრით, წმინდა წერილები. ეს იმდენად გავრცელებული საკითხია ადამიანებს შორის, რომ ყოველი ეკლესია აწყობს სისტემას, რათა თავიანთ სამწყსოში ამ ცრუდ აღქმულ საჭიროებას უპასუხოს. ეს ცრუ საჭიროება წარმოშობს ცრუ საქმეს — ისეთი ლიდერთა სისტემის დამკვიდრებას, რომლებიც ბიბლიური გაგების სულიერ ექსპერტებად არიან მიჩნეულნი და რომლებიც არასწავლული სამწყსოს გაგებას თითქოს სწორად წარმართავენ. ბიბლია ნამდვილად განსაზღვრავს ეკლესიის წყობისთვის მეტად მოწესრიგებულ სისტემას, რომელიც მოიცავს უხუცესებს, წინასწარმეტყველებსა და მასწავლებლებს, მაგრამ ბიბლია

არასოდეს ამტკიცებს ეკლესიური ორგანიზაციის იმ გახრწნილებას, რომელიც წარმოშობს ლიდერთა ისეთ სისტემას, ვისაც ხელდასხმით ენიჭება იმის განსაზღვრა, რა არის ან რა არ არის ჭეშმარიტება, და ამის შემდეგ — ვინ არის და ვინ არ არის მწვალებელი.

ეცადე, წარუდგინო თავი ღმერთს მოწონებულად, მუშაკად, რომელსაც არ სჭირდება შერცხვენა, რომელიც სიმართლის სიტყვას სწორად ანაწილებს. 2 ტიმოთე 2:15.

ეკლესიის წინამძღოლმა უნდა შეაგონოს, ამხილოს, ასწავლოს და დაიცვას ცრუ მოძღვრებათა და მათი გამავრცელებელთა წინააღმდეგ; ხოლო თითოეულ ჩვენგანს ევალება, „ისწავლის“, რათა „ღმერთის წინაშე მოწონებულად“ წარმოვდგეთ, „ჭეშმარიტების სიტყვის სწორად გაყოფით“. ამის აღსასრულებლად, უნდა ვიცოდეთ ის მეთოდოლოგია, რომელსაც ბიბლია ასახელებს როგორც ჭეშმარიტების სიტყვის სწორად გაყოფის მართებულ გზას. ესაიას წიგნი ამ საკითხებს გვიდგენს უკანასკნელი წვიმის კონტექსტში, ამიტომაც სწორედ იქიდან დავიწყებთ.

იმ დღეს უფალი თავისი სასტიკი, დიდი და ძლიერი მახვილით დასჯის ლევიათანს, გამჭოლ გველს, დიახ, ლევიათანს, დაკლავნილ გველს; და მოკლავს ზღვაში მყოფ ურჩხულს. იმ დღეს უფალობეთ მას: წითელი ღვინის ვენახი. მე, უფალი, ვიცავ მას; ყოველ ჟამს მოვრწყავ მას; რათა ვინმემ არ ავნოს, ღამითაც და დღისითაც დავიცავ მას. რისხვა არ არის ჩემში: ვინ დამიყენებს ბრძოლისას მაყვლებსა და ეკლებს? მე გავივლიდი მათში, ერთიანად გადავბუგავდი მათ. ან დაე, შეეჭიდოს ჩემს ძალას, რათა მშვიდობა დაამყაროს ჩემთან; და მშვიდობას დაამყარებს ჩემთან. ის მოაქცევს იაკობისგან გამოსულთ ფესვის გასადგმელად: ისრაელი აყვავდება და გაიკვირტება და ნაყოფით აავსებს ქვეყნის პირს. განა ისე დაჰკრა მას, როგორც დაჰკრა მის დამრტყმელებს? ან განა მოიკლა იგი ისე, როგორც მოიკლნენ მის მიერ დახოცილნი? ზომით, როცა იგი აღმოცენდება, შეეკამათები მას: იგი აკავებს თავის მძაფრ ქარს აღმოსავლეთის ქარის დღეს. ამით, მაშასადამე, განიწმინდება იაკობის ურჯულოება; და ეს იქნება მთელი ნაყოფი მისი ცოდვის მოსაცილებლად: როცა იგი სამსხვერპლოს ყველა ქვას კირის ქვებივით აქცევს, რომლებიც დაიმსხვრა, მაშინ ჭალაკები და კერპები აღარ აღიმართება. მაგრამ გამაგრებული ქალაქი გაპარტახდება, სამკვიდრებელი მიტოვებული იქნება და უდაბნოსავით დარჩება: იქ ხბო იკვებება, იქვე დაწვება და მის რტოებს შეჭამს. როცა მისი ტოტები გახმება, ჩამოიმტვრევა; მოვლენ ქალები და ცეცხლს წაუკიდებენ მათ; რადგან ეს არის უგუნური ხალხი; ამიტომ მისმა შემოქმედმა არ შეიწყალებს მათ და მისმა შემქმნელმა არ მოავლენს მათზე წყალობას. და იქნება იმ დღეს, რომ უფალი ჩამოებრტყავს მდინარის კალაპოტიდან ეგვიპტის ხევამდე, და თქვენ სათითაოდ შეიკრიბებით, ჰოი, ისრაელის ძენო. და იქნება იმ დღეს, რომ დიდი საყვირი დაიბერება, და მოვლენ ისინი, რომელნიც დასალუჰად იყვნენ გამზადებულნი აშურის ქვეყანაში, და განდევნილნი ეგვიპტის ქვეყანაში, და თავყანს სცემენ უფალს წმიდა მთაზე იერუსალიმში. ესაია 27:1–13.

წინა სტატიებში ჩვენ მრავალგზის შევეხეთ იმ „ნიშანს“, რომელიც აღიმართება, რათა ღვთის სხვა შვილები ბაბილონიდან გამოიხმოს. ესაიას ოცდამეშვიდე თავის

უკანასკნელი მუხლი ეხება ნიშნის საქმეს, როდესაც ამბობს: „დიდ საყვირს დაჰპერავენ, და მოვლენ ისინი, რომელნიც გასანადგურებლად იყვნენ გამზადებულნი აშურის ქვეყანაში.“ აშური უკანასკნელ დღეებში ბაბილონის სიმბოლოა, და ისინი, ვინც ამ მუხლში მოისმენენ გამაფრთხილებელ უწყებას, რომ ბაბილონიდან გამოვიდნენ, მოვლენ და თავყანს სცემენ მათთან ერთად, რომელნიც წარმოდგენილნი არიან როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასი, რომლებიც წინასწარმეტყველურად „იერუსალიმის წმიდა მთაზე“ არიან განთავსებულნი.

მუხლი ამბობს: „და მოხდება იმ დღეს.“ „ის დღე,“ რომელიც არის დღე, როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მეორე ხმა მოუწოდებს ღვთის სხვა შვილებს ბაბილონიდან გამოსასვლელად, მთელი თავის კონტექსტს წარმოადგენს. გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მეორე ხმა ღაღადებს კვირა დღის კანონის დროს, როდესაც ტვიროსის მეძავი მოიხსენება.

და გავიგონე ზეციდან სხვა ხმა, რომელიც ამბობდა: გამოდით მისგან, ჩემო ხალხო, რათა არ გახდეთ მისი ცოდვების თანაზიარნი და რათა არ მიიღოთ მისი წყლულებისაგან. რადგან მისმა ცოდვებმა ზეცამდე მიაღწია, და ღმერთს გაახსენდა მისი ურჯულოებანი. გამოცხადება 18:4, 5.

ესაიას ოცდამეშვიდე თავი იწყება იმავე დღის მითითებით, რომლითაც ეს თავი მთავრდება, როდესაც ამბობს: „იმ დღეს უფალი თავისი მძიმე, დიდი და ძლიერი მახვილით დასჯის ლევიათანს, გამსერავ გველს, ლევიათანს, მრუდე გველს; და მოკლავს გველმავს, რომელიც ზღვაშია.“

კვირის კანონთან ერთად იწყება ღვთის აღმასრულებელი, სამაგიეროს მომგებელი სამსჯავრო დრაკონის (გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია), მხეცის (პაპობა) და ცრუ წინასწარმეტყველის (ამერიკის შეერთებული შტატები) სამეფოებზე. კვირის კანონის დროს ცრუ წინასწარმეტყველი, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო, დამხობილია, და ეროვნული განდგომილება წარმოშობს ეროვნულ დაღუპვას. კვირის კანონი არის ის წერტილი, სადაც ღვთის აღმასრულებელი სამსჯავროები იწყებს დაცემას დრაკონზე, რომელიც არის სატანა (და რომლის მიწიერი სამეფოც წარმოდგენილია როგორც დრაკონი), მხეცზე და ცრუ წინასწარმეტყველზე. ეს არის თანდათანობითი სასჯელი, რომელიც კვირის კანონით იწყება. ესაიას ოცდამეშვიდე თავის დასაწყისიც და დასასრულიც კვირის კანონია, ხოლო ეს თავი წარმოადგენს კონკრეტულ საკითხებს, რომლებიც უშუალოდ არის დაკავშირებული იმ ისტორიასთან, რომელსაც მივყავართ კვირის კანონამდე და რომელიც მის შემდეგაც გრძელდება.

ჩვენ განვიხილავთ ოცდამეშვიდე თავს, რადგან იგი ადგენს ოცდამერვე და ოცდამეცხრე თავების წინასწარმეტყველურ კონტექსტს. ამ თავებში ჩვენ ვპოვებთ უკანასკნელი წვიმის განსაზღვრებას, როგორც მეთოდოლოგიას, რაც საშუალებას მოგვცემს გავიგოთ დანიელის მეოთხე და მეხუთე თავების დანიელის პირველი სამ თავის ზემოდან დადების მნიშვნელობა. მას შემდეგ, რაც ესაიას ოცდამეშვიდე თავი განსაზღვრავს ურჩხულის სამეფოს თანდათანობითი სასჯელის დასაწყისს, იგი

აღნიშნავს, რომ დროის იმ პერიოდში ღმერთის ერს ებრძანება: „უმღერეთ მას.“ ვის უმღერონ?

ვისთვისაც უნდა იგალობონ, ამის პასუხი გალობის სათაურშივეა, რადგან მათ უნდა იგალობონ „წითელი ღვინის ვენახზე, რომელსაც უფალი იცავს“. ვენახის ამბავი ღვთის ხალხის ამბავია, და იგი პირველად ესაიამ მეხუთე თავში მოიხსენია.

ახლა ვუმღერებ ჩემს სატრფოს, ჩემს საყვარელზე სიმღერას მისი ვენახის შესახებ. ჩემს სატრფოს ჰქონდა ვენახი ძალზე ნაყოფიერ ბორცვზე. მან შემოღობა იგი, ქვები გამოუწმინდა, და საუკეთესო ვაზი ჩაყარა; მის შუაგულში კოშკიც ააგო და მასში საწნახელიც მოაწყო; და მოელოდა, რომ იგი ყურძენს გამოიღებდა, მაგრამ მან ველური ყურძენი გამოიღო. ახლა კი, ჰოი იერუსალიმის მკვიდრნო და იუდას კაცნო, განსაჯეთ, გევედრებით, ჩემსა და ჩემს ვენახს შორის. კიდევ რა უნდა გაკეთებულიყო ჩემი ვენახისთვის, რაც მე არ გამიკეთებია მასში? რატომ, როცა მოველოდი, რომ ყურძენს გამოიღებდა, ველური ყურძენი გამოიღო? ახლა კი გეტყვით, რას ვუყოფ ჩემს ვენახს: მოვაცილებ მის ზღუდეს და შეიჭმევა; დავანგრევ მის კედელს და გაითელეზა. გავაუკაცრიელებ მას: არ გაისხლეება და არ გაითოხნება; მაგრამ ეკლები და ძეძვები ამოვა მასზე; ღრუბლებსაც ვუბრძანებ, რომ წვიმა არ დააწვიმონ მასზე. რადგან ცაბაოთ უფლის ვენახი ისრაელის სახლია, და იუდას კაცნი — მისი საამო ნერგი; ის სამართალს მოელოდა, და აჰა — ძალადობა; სიმართლეს — და აჰა, კვნესა. ესაია 5:1-5.

კვირადღის კანონის კრიზისის ისტორიაში, ღვთის ერმა უნდა უმღეროს ვენახის საგალობელი ღვთის ერს, რადგან საგალობელი ამბობს: „ახლა კი, იერუსალიმის მკვიდრნო და იუდას კაცნო, განსაჯეთ, გევედრებით, ჩემსა და ჩემს ვენახს შორის.“ ვენახის საგალობელი არის ის საგალობელი, რომელიც მიუთითებს ძველი აღთქმისეული ერის გვერდის ავლაზე, მაშინ როდესაც ღმერთი აღთქმაში შედის მათთან, რომელთაც პეტრე ასე მოიხსენიებს: „ოდესღაც ხალხი არ იყავით, ხოლო ახლა ღვთის ხალხი ხართ.“ იგი მიუთითებს, რომ ვენახზე წვიმა არ მოსულა, რითაც აღნიშნავს ელიას საქმეს, რომელიც მოდის დროის იმ მონაკვეთში და რომელსაც მხოლოდ მას შეუძლია იმ პერიოდში წვიმის მოტანა. ჩვენ ვიცით, რომ ეს საგალობელი აღთქმისეული ერის გვერდის ავლას ეხება, რადგან ვენახის საგალობელი ქრისტემ უმღერა ძველ ისრაელს იმ პერიოდში, როდესაც ძველი ისრაელისთვის გვერდის ავლა ხდებოდა, მაშინ როდესაც ღმერთი ერთდროულად აღთქმაში შედიოდა სულიერ ისრაელთან.

ისმინეთ სხვა იგავიც: იყო ერთი სახლის პატრონი, რომელმაც გააშენა ვენახი, ირგვლივ ღობე შემოავლო, მასში საწნახელი ამოკვეთა, კოშკი ააშენა, მევენახეთ გადასცა და შორეულ ქვეყანაში წავიდა. ხოლო როცა ნაყოფის ჟამი მოახლოვდა, თავისი მსახურები გაუგზავნა მევენახეებს, რათა მისი ნაყოფი მიეღოთ. მევენახეებმა კი მისი მსახურები შეიპყრეს: ერთი სცემეს, მეორე მოკლეს, მესამე ჩაქოლეს. კვლავ გაგზავნა სხვა მსახურები, პირველებზე მეტად მრავალნი, და მათაც ისევე მოექცნენ. ბოლოს კი თავისი ძე გაუგზავნა მათ და თქვა: ჩემი ძისა მოერიდებათო. მაგრამ როცა მევენახეებმა ძე დაინახეს, ერთმანეთში თქვეს: ეს მემკვიდრეა; მოდიოთ, მოვკლათ იგი და დავისაკუთროთ მისი სამკვიდრო. შეიპყრეს

იგი, ვენახის გარეთ გაიყვანეს და მოკლეს. ამგვარად, როცა ვენახის პატრონი მოვა, რას უზამს იმ მევენახეებს? უთხრეს მას: ბოროტთა ბოროტად დაღუპავს და თავის ვენახს სხვა მევენახეებს გადასცემს, რომლებიც მის ნაყოფს დროულად მიართმევენ. იესომ უთხრა მათ: ნუთუ არასოდეს წაგიკითხავთ წერილებში: ქვა, რომელიც მშენებლებმა დაიწყეს, თავად იქცა კუთხის თავად; ეს უფლისაგან მოხდა და საკვირველია ჩვენს თვალში? ამიტომ გეუბნებით თქვენ: ღვთის სასუფეველი წაგერთმევით და მიეცემა ერს, რომელიც მის ნაყოფს გამოიღებს. და ვინც ამ ქვაზე დაეცემა, დაიმსხვრევა; ხოლო ვისაც იგი დაეცემა, ფხვნილად აქცევს მას. და როცა მღვდელმთავრებმა და ფარისევლებმა მისი იგავები მოისმინეს, მიხვდნენ, რომ მათზე ლაპარაკობდა. მათე 21:33–45.

როცა იესომ ღვთის ვენახის სიმღერა უმღერა ძველ ისრაელს, ისინი იმდენად მოიხიბლნენ ამ უწყების ლოგიკითა და ძალით, რომ, როცა იესომ მოჩხუბარ იუდეველებს ჰკითხა, რას უზამდა ვენახის უფალი მათ, ვინც მე მოკლა, მათ აღარ შეეძლოთ, სწორი პასუხი არ გაეცათ, როცა თქვეს: „ის სასტიკად დაღუპავს იმ ბოროტ კაცებს და თავის ვენახს სხვებს, მევენახეებს, მისცემს, რომლებიც ნაყოფს თავ-თავის ჟამს მიუტანენ.“

შემდეგ იესომ დაუყოვნებლივ კიდევ ერთი მუხლი შემატა ამ საგალობელს, როცა უარყოფილ ქვაზე იგალობა, და მათი პასუხი დასკვნით სტროფთან ერთად შეკრა, როცა განაცხადა: „ამისთვის გეუბნებით თქვენ: ღვთის სასუფეველი წაგერთმევით და მიეცემა ერს, რომელიც მის ნაყოფს გამოიღებს. და ვინც ამ ქვაზე დაეცემა, დაიმსხვრევა; ხოლო ვისზედაც ის დაეცემა, ფხვნილად აქცევს მას.“ ეს სიტყვები — „ფხვნილად აქცევს მას“ — ეხმიანება ესაიას ოცდამეშვიდს, სადაც ნათქვამია: „სამსხვერპლოს ყველა ქვა იქნება, როგორც დაფშვნილი კირქვები; აშერები და კერპები აღარ აღიმართებიან.“ ორივე მიუთითებს იოშias მიერ განხორციელებულ გამოღვიძების საქმეზე, რომელიც უკანასკნელ დღეებში მათ განასახიერებდა, ვინც ხელახლა აღმოაჩინეს „შვიდ ჟამს“, რაც არის დაბრკოლების ქვა, დამამსხვრეველი მათი, ვინც უარს ამბობს, რომ იგი ძვირფასად მიიჩნიოს.

კვირის კანონმდებლობის დღეს, როგორც ეს ესაიას ოცდამეშვიდე თავში წარმოდგენილი, ისინი, ვინც „წარსულ ჟამს ხალხი არ იყო“, უნდა გალობდნენ უფლის წითელი ღვინის ვენახის საგალობელს. ამ წერილებში ხშირად იყო მითითებული, რომ პირველი და მეორე უწყებების გარეშე მესამე უწყება არ არსებობს. კვირის კანონმდებლობა არის მესამე უწყება, და კვირის კანონმდებლობის დღე მოიცავს პირველი და მეორე უწყებების ისტორიას. ესაიას ოცდამეშვიდე თავში კვირის კანონმდებლობა მიუთითებს იმ პერიოდზე, რომელიც დანიელის პირველ თავშია წარმოდგენილი, და შემდეგ კვლავ დანიელის პირველიდან მესამე თავების ჩათვლით. წინასწარმეტყველურად, ოცდამეშვიდე თავში კვირის კანონმდებლობის დღე მიუთითებს 2001 წლის 11 სექტემბრის ისტორიაზე, როდესაც პირველი უწყება ძალით აღიჭურვა იმ კვირის კანონმდებლობამდე, რომელიც მალე უნდა მოვიდეს.

მომდევნო სტატიაში განვაგრძობთ იმ საგალობლის განხილვას, რომელიც გამოსყიდულებმა უნდა გამოაცხადონ იმ დროის განმავლობაში, რომელიც წინ უძღვის

იმ მომენტს, როცა რომის მეძავი თავისი საგალობლის გალობას დაიწყებს.

და ვიხილე: აჰა, კრავი იდგა სიონის მთაზე, და მასთან ერთად ას ორმოცდაოთხი ათასი, რომელთაც მის მამის სახელი შუბლზე ეწერათ. და მოვისმინე ხმა ზეციდან, როგორც ხმა მრავალ წყლისა და როგორც ხმა ძლიერი ქუხილისა; და მოვისმინე ხმა მექნარეთა, რომელნიც თავიანთ ქნარებზე უკრავდნენ. და გალობდნენ თითქოს ახალ საგალობელს ტახტის წინაშე, ოთხი ცხოველისა და უხუცესთა წინაშე; და ვერავინ შეძლო იმ საგალობლის შესწავლა, გარდა იმ ას ორმოცდაოთხი ათასისა, რომელნიც გამოისყიდნენ ქვეყნიდან. ესენი არიან ისინი, რომელნიც ქალებთან არ შევიწყულან, რადგან ქალწულნი არიან. ესენი არიან ისინი, რომელნიც მიჰყვებიან კრავს, სადაც კი იგი მიდის. ესენი გამოისყიდნენ ადამიანთაგან, როგორც პირველნაყოფნი ღვთისა და კრავისათვის. და მათ ბაგეებში არ აღმოჩნდა ზაკვა, რადგან უმწიკვლონი არიან ღვთის ტახტის წინაშე. გამოცხადება 14:1-5.